

Februari 2020

Met deze maandelijkse nieuwsbrief willen we stilstaan bij het Woord van Leven van de maand en ervaringen delen. We kijken naar het Woord van Leven met de ogen van de Kerk en de parochies. En we vertellen wat er allemaal rondom ons gebeurt in de parochies. Op die manier willen we elkaar bemoedigen.

“De vader van het kind riep uit: ‘Ik geloof! Kom mijn ongelooft te hulp’.” (Mc 9,24)

Als ik in de parochie actief ben vandaag in het koor, de parochieploeg, dan is dit omdat ik geloof. Ik geloof in God, die een goed plan heeft voor de wereld, voor de Kerk, voor de parochie.

Maar als ik in de realiteit van elke dag leef, besef ik vaak mijn ongelooft, mijn ongelooft in Hem die mij nabij is. Dit vertaalt zich in twijfel, in negativisme, ontgoocheling. Op die momenten probeer ik mijn relatie met Hem te versterken, om te begrijpen welk instrument ik ben in Zijn plan.

Sedert vele jaren speel ik muziek in ons jongerenkoor. Eigen aan jongeren is dat ze groeien en op een bepaald moment geen kind of jongere meer zijn. Wij proberen steeds vooruit te blikken en te zorgen dat we nieuwe koorleden aantrekken. Op een bepaald moment zagen we er meer vertrekken dan toekomen. Twijfel sloeg toe: hoe moest het nu verder. Ons geloof in het koorproject begon te wankelen. We kregen aanmoedigen om door te gaan uit alle hoeken. We deden verder en een tijdje later zagen we jongeren, die vroeger het koor hadden verlaten, plots terugkomen. De vriendengroep riep hen terug en ze kwamen. Het gaf ons energie om verder te doen, op een weg die we niet echt kennen.... Maar Hij wel.

Er zijn veel gelegenheden om in ongelooft te vervallen. Momenteel zijn we op zoek naar oplossingen om het tekort aan priesters op te vangen. Dit is, zoals in zoveel streken, een moeilijk proces. Het lijkt een proces van achteruitgang, zoals ook steeds minder mensen aanwezig zijn in de zondagsvieringen. Het is ook een periode van spanningen tussen parochies onderling, een periode van ‘laat maar zitten, het zal wel vanzelf oplossen....’. Vorige zondag was er onze plaatselijke nieuwjaarsreceptie. Voor mij een moment om in dialoog te gaan, om te netwerken.... Ik koos ervoor om mensen die ik goed kende opzij te laten staan en vooral met mensen te praten van andere parochies of verenigen. Het werden toffe gesprekken over de Kerk van vandaag, en de bezorgdheid te merken bij iedereen, maar ook de bereidheid om eraan te werken. Dit is hoop. Ja, Hij was er om ons ongelooft te hulp te komen en ons wat enthousiasme te geven. In naam van de parochieploeg hadden ze mij gevraagd om een toespraak te houden voor het nieuwe jaar. Deze heb ik beëindigd met de woorden: ‘als wij het niet doen, wie dan wel....’. Dit is wat God van ons verwacht, ‘Hij vraagt van ons om ons deel te doen’.

Leven we dit deze maand samen?

Johan

HEB JE ZELF OOK EEN ERVARING OM TE DELEN? ANN.STEVELINCK@TELENET.BE